

30 Οκτωβρίου 2014

Ο Άγιος Γεώργιος Καρσλίδης. Ήταν κάποτε παιδιά

/ Γενικά

ΙΑΚΩΒΟΥ ANNA

€12,90 €11,61 (-10,00%)

Πόντοι που κερδίζετε: 1

προσθήκη στο καλάθι προσθήκη στη λίστα

Χρονολογία έκδοσης: 10 2010

ISBN: 9789606677953

Σχήμα: 21×29

Σελίδες: 56

Κατηγορία είδους: ΒΙΒΛΙΟ

Εκδότης: ΑΘΩΣ ΕΚΔΟΣΕΙΣ

Κωδικός Προϊόντος: 2255

Εξώφυλλο: ΣΚΛΗΡΟ ΕΞΩΦΥΛΛΟ

Διαθεσιμότητα: ΔΙΑΘΕΣΙΜΟ

μ' αγανά ο Χασάν. Έλα να πεις και λίγο σπύρο', του είπε, και ξεκρέμασε το μικρό παγούρι του από το ζωνάρι και το έβραζε στα χείλη του παιδιού.

– Να, βράζε τα χείλη σου, πιας και λιγάκι για να τρέξει, να κιάλξει στο αίμα σου και να τ' ανάξει.

Το παιδί ήπιε μια μικρή γουλιόα από το παγούρι κι ένωσε φρονιά να κατεβάνει στο λακμά του, τα μάτια του θάλασαν μεριάς από δάκρυα, ενώ η μούτη του έτσοιζε, καθώς ανέσπεσε τη μπουρούδιά. Άρρησε να βήξει ξέπνοια, βάζοντας το χέρι του μπροστά στα χείλη.

– Έτσι μικρόβι, του είπε χαμογελώντας ο Χασάν. Για πιας μου τώρα, μόνως σου είσαι ή έχεις και συντροφιά.

– Μόνως μου είμαι, απάντησε το παιδί με τη σβραμένη του φωνή.

– Θα σε βρήκε η νύχτα και θα σ' έλειψε το χυμό! Του είπε ένας χαμηλόφωνος που έφερε ένα σέπασμα υφαντό, πολόχρονο απ' την καμήλα του και του το βρήε στους ώμους.

– Είσαι από τούτα τα μέρη, τον ρώτησε κάποιος άλλος. Είναι το σπίτι σου κοντά;

Το παιδί, δίχως ν' αποκριθεί με λόγια, κούνησε πέρα δώθε το κεφάλι του.

– Θέλει φροντίδα τ' άμοιρο, γύρισε την ίδια ώρα και είπε ο χαμηλόφωνος στο Χασάν.

– Το ξέρω, απάντησε εκείνος σκεπτικός.

– Δεν μπορούμε όμως εμείς να το πάρουμε μαζί μας, είπε κάποιος άλλος. Το παιδί θέλει ζέστη και καλό φαί για να συνέλθει.

– Ας το αφήσουμε στο πρώτο καλύβι που θα βρούμε, είπε ο Χασάν. Εδώ παρακάτω που φαρδύνει το μονοπάτι κι αρχίζουν τα βουκατόνια έχει τη στήνη του ένας Τούρκος τσιπάνος. Εκεί να το πάρει, είπε, και με τα δυο του χέρια σήκωσε το παιδί στην αγκαλιά του κρατώντας γερά και τα σκεπάσματα που το ζέστασαν, και σκυρτά βγήκε από το άνοχημα.

Οι χαμηλόφωνος παραμέρισαν για να περάσει. Ο Χασάν πλησίασε στην καμήλα του κι έβραζε να καθίσει πάνω στη ράχη της το παιδί.

Ύστερα, πάνοντας τα γόνατα με το ένα του χέρι κι αγκαλιάζοντας με το άλλο γερά το παιδί, έδωσε το πρόσταγμα στην καμήλα να σκουωθεί.

1. παιδί θανάσιμ σκεπασμένο από

μέρισε απ' τη θέση του ένα μεγάλο άδειο βιαρέλι. Τότε φάνηκε πάνω στο ξύλινο πάτωμα ένα μικρό τετράγωνο κόψιμο. Ο αφέντης πήρε ένα σιδερένιο μολύ που ήταν ακουμπισμένος σ' ένα ξύλινο ράφι, τον έβραζε μέσα στη χαρομίδα που σχηματίζονταν στο πάτωμα και με μια κίνηση σήκωσε το τετράγωνο σέπασμα.

Γύριψε τότε και πήρε από τα χέρια του παιδιού την αναμμένη λάμπα και φρότισε την καταπακτή που άνοιξε μπροστά τους.

Προσεκτικά άρρησε να κατεβάνει τα μικρά ξύλινα σκαλιά της. Από πίσω τον ακολουθούσε βήμα προς βήμα και το παιδί. Περιπάτησαν για λίγα μέτρα σ' ένα λαγόμι που ήταν όλο νευμένο με ξύλο που τους οδηγούσε σ' ένα μεγάλο στενωμακρο δωμάτιο κάτω από τη γη με χοντρούς κορμούς στους τοίχους και ξύλινη οροφή.

Όταν μπήκαν μέσα στο δωμάτιο, ο αφέντης κρέμασε τη λάμπα σε μια ξυλόπριστα στον τοίχο.

Θανατήθηκαν την ώρα εκείνη μπροστά στα μάτια του παιδιού όμορφες ζωγραφιστές εικόνες που ήταν κρεμασμένες στους ξύλινους τοίχους. Και είδε τότε μάτια γνήσιμα να τον κοιτούν κι αγαπημένα. Είδε το Χριστό και την Παναγιά, είδε τους Αρχαγγέλους και αγίους πολλούς να τον καλωσορίζουν.

Ο αφέντης στάθηκε στη μέση του δωματίου κι έκαμε εσλαβικό το σταυρό του. Με αργή περιπατησιά πλησίασε την εικόνα του Χριστού. Λίγισε τα γόνατα κι έκανε μια στρογγυλή μετόνια κι έπειτα έσκυψε και φίλησε τα πόδια του. Ύστερα στάθηκε μπρος στην Παναγιά. Έκανε ξανά μετόνια και φίλησε το χέρι της. Πιοσιπατώντας πήγε και στάθηκε σε μια γωνιά, κάνοντας έτσι τόπο στο παιδί να προσκυνήσει.

Ο θανάσιμος πλησίασε σκεπασμένος κι ασπάστηκε κι εκείνος μ' ευλόβια τις εικόνες.

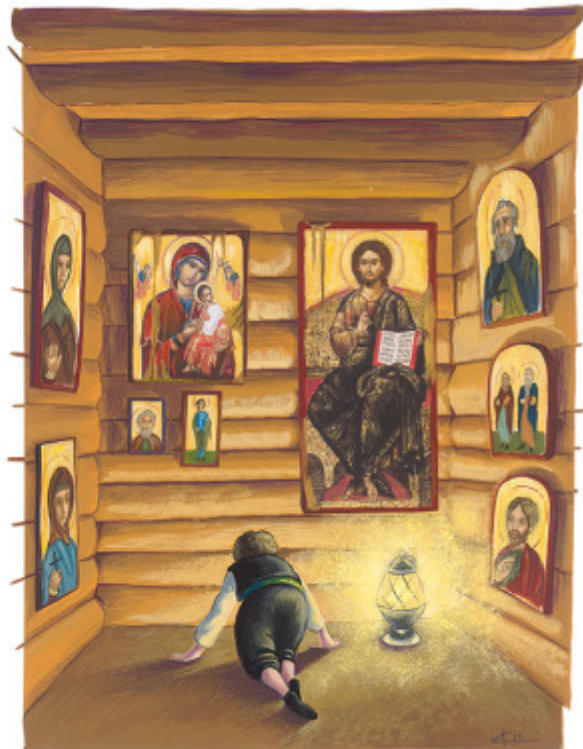
– Αυτό είναι το μυστικό μας, γαβρί μ', που δεν πρέπει να πεις σε κανέναν ποτέ, του είπε με μάτια θαρραυμένα ο αφέντης. Εμείς δεν είμαστε Ρωμιοί για να λατρεύουμε ελαόθερα το Χριστό. Είμαστε Τούρκοι κι αν μασευτεί πιας αλλαξοπιστήσαμε ...

– Ξέρω, ξέρω, είπε τρομαγμένα το παιδί.

– Θα είναι το μεγάλο μας μυστικό τ' ασοός θανάσιμος, είπε προσομένονας μ' αγανά την απάκριση του παιδιού.

Ο θανάσιμος δε μύλησε. Μανάχι κούνησε αργά το κεφάλι του.

– Έλα, πλησίασε τώρα κοντά, του είπε σαν είδε την υπόσχεση γραμ-

Φαίνεται όμως πως και ο Θεός τους καρτερούσε να κάνουν κάτι για εκείνο που τους μύησε.

Όταν είδε πως σκοπό δεν είχε κανένας τους να πάρει μια απόφαση, βρήκε τρόπο σίγουρο και γρήγορο να πάρουν τα γινόμενα ένα τέλος.

Σ' εκείνα τα βουνά του Καϊκάσου τα πρωτοβρόχια του Σεπτεμβρίου σε βρίσκουν άξαρνα, όπου κι αν είσαι, και μ' αστραπές και με βροντές σε φοβερίζουν. Αν ξέρεις όμως τα σημάδια του καιρού να τα διαβάζεις, όλα ετούτα μπορείς να τα προφτάσεις.

Ο Θανάσης, που για πρώτη φορά έκαμε φθινόπωρο στον Καϊκάσο, δεν ήξερε του καιρού τ' άξαρνα γυρίσματα.

Ο πατέρας του όμως είδε ένα μικρό σημάδι πέρα στον ορίζοντα και κατάλαβε πως πλησιάζει μπόρα. Γι' αυτό έστειλε γρήγορα το γιο του να μπουσίσει στο θανάση να γυρίσει πίσω στο κοπάδι με το κοπάδι τους.

Το παιδί έβγαλε στα πόδια του φτερά και πετώντας πήγαινε ν' αντιμιάσει το θανάση. Σαν πέρασε το πρώτο υψωματάκι κι άφησε πίσω του το σπίτι, είδε στο μικρό το βοσκοτόπι που φάνηκε μπροστά του το κοπάδι και στάθηκε από φηλά να τ' αγναντέψει.

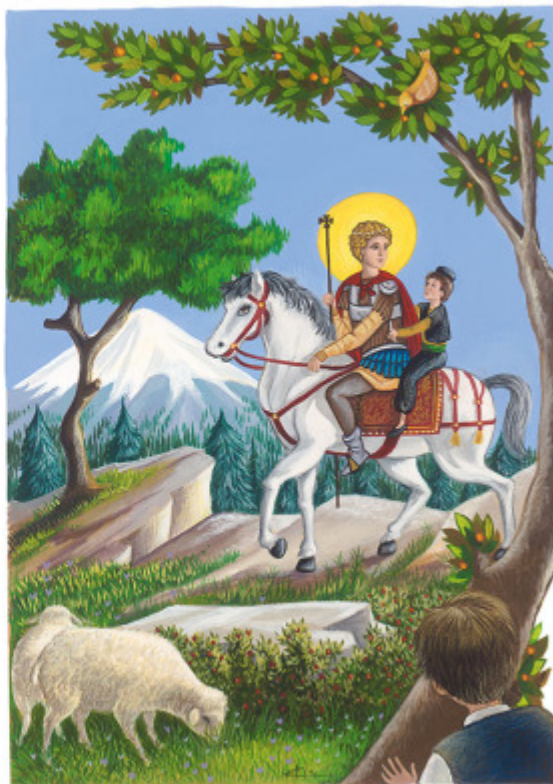
Καθώς κοιτούσε τον τόπο ολόγυρα, βλέπει πέρα, μακριά, έναν καβαλάρη με τ' άσπρο του το άλογο να πλησιάζει στα ριζά του μικρού λόφου. Το βλέμμα του πάλησε την ώρα εκείνη με την αντηλιά που έλουζε την πλάση, μα εκείνη δεν τον άφησε καθόλου να δει την εικόνα του καβαλάρη.

Και ξεχώρισε σχεδόν ένα νέο παλλητάρη να τρέχει μ' ορθή κορμιοστασιά κόντρα στον άνεμο, κρατώντας στα χέρια του τα γόβια του ολόκλειστα αλλά γου του που κούπαζε παρήφωνα, αφήνοντας τη χείτη του πίσω ν' ανεμίζει.

Το παιδί στάθηκε στον τόπο, κοιτάζοντας θαυμασμένο τον καβαλάρη που πλησιάζει το κοπάδι του πατέρα του. Σαν τ' άλογο έφτασε κοντά, σταμάτησε να τρέχει και μ' αργή περπατησιά μπήκε ανάμεσα στα ζώα που έβρισκαν αμείφωνα, θίχας να σκορπίσουν.

Θυμωμένο το παιδί, κρύφτηκε πίσω απ' τον κορμό ενός δέντρου κι από εκεί παρατηρούσε ότι γινόταν κάτω, χαμηλά στο βοσκοτόπι, χωρίς να τον βλέπουν.

Και είδε τον καβαλάρη να πλησιάζει κοντά στο βοσκό τους το θανάση και οι δυο τους να μιλούν για λίγο ώρα σαν παλιοί γνώριμοι και ύστερα να του δίνει το χέρι του και με μια ανάλκρη κίνηση να τον ανεβάζει στη σέλα τ' αλόγου του και να φεύγουν οι δυο τους με γρήγορο κάλπασμό και να χάνονται από τα μάτια του.

Οι Άγιοί μας, καθώς και οι μεγάλοι γέροντες
και ασκητές μας, ήταν κι αυτοί κάποτε μικρά παιδιά!

Είχε ακούσει ο μικρός Θανάσης
(Άγιος Γεώργιος Καρσιλίδης) πως ο Πόντος
είναι του Αϊ-Γιώργη του Καβαλάρη το τσιφλίκι
και πως ολημερίς γυρνά
με το άλογό του και τον φυλά.

Σ' εκείνα τα ευλογημένα χώματα
αντάμωσε το παιδί μια μέρα
τον Άγιο. Κι απ' τη στιγμή
που ο Αϊ-Γιώργης τον ανέβασε
στη σέλα του αλόγου του,
έγινε προστάτης και οδηγός του.

K.B.: 2255
ISBN: 978-960-6677-95-3

Άδως
ΠΑΙΔΙΚΑ